

Irodalom

- Bourdieu, Pierre (1994): FÉRFIURALOM. In: Hadas (szerk.): FÉRFIURALOM. Replika-kör. 7–55.
- Elias, Norbert és Dunning, Eric (1986a): THE QUEST FOR EXCITEMENT. SPORT AND LEISURE IN THE CIVILIZING PROCESS. Oxford, Blackwell.
- Elias, Norbert (1986b): AN ESSAY ON SPORT AND VIOLENCE. In: Elias–Dunning, 1986. 150–174.
- Elias, Norbert (1987 [1939]): A CIVILIZÁCIÓ FOLYAMATA. Gondolat.
- Elias, Norbert (1998 [1971]): A SPORT EREDETE MINT SZOCIOLÓGIAI PROBLÉMA. *Replika*, 29.
- Fiáth Ferenc báró (1878): ÉLETEM ÉS ÉLMÉNYEIM I–II. Tettey Nándor és társa.
- Hadas Miklós (1999): STÍLUS ÉS KARAKTER. Futballhabituológiai traktátus. *Replika*, 36.
- Hadas Miklós (2000): A PÁRBAJ ÉS A VÍVÁS. *Café Babel*, 2000/3.
- Hajnal István (1988 [1936]): AZ ÚJKOR TÖRTÉNETE. Akadémiai Kiadó Reprint sorozata.
- Hóman Bálint és Szekfű Gyula (1936): MAGYAR TÖRTÉNET. V. kötet. Egyetemi Nyomda.
- Dr. Siklóssy László (1927): A MAGYAR SPORT ŐSKORA. (A MAGYAR SPORT EZER ÉVE I.) Országos Testnevelési Tanács. (Rövidítés: SI.)
- Dr. Siklóssy László (1928): SZÉCHENYI–WESSELÉNYI ÉS MÉG EGY NEMZEDÉK. (A MAGYAR SPORT EZER ÉVE II.) Országos Testnevelési Tanács. (Rövidítés: SII.)
- Szekfű Gyula (1989 [1920]): HÁROM NEMZEDÉK ÉS AMI UTÁNA KÖVETKEZIK. ÁKV–Maecenas.
- Ujfalvy Sándor emlékiratai (1941). Sajtó alá rendezte dr. Gyalui Farkas. Kolozsvár, Erdélyi Magyar Múzeum-Egyesület.
- Weber, Max (1982): A PROTESTÁNS ETIKA ÉS A KAPITALIZMUS SZELLEME. Gondolat.
- Wesselényi Miklós báró (1847): TEENDŐK A LÓTENYÉSZTÉS KÖRÜL. Kolozsvár, Barráné és Stein.

Pósfai György

VADAKRUL

A nyestprobléma

Emberélet forog kockán, nem hallgathatok! Az írás nem kenyerem, most mégis tollat ragadok: a nyestproblémáról van szó.

Két vagy három polgár a kőszegi Ponichterben összehajol. Előttük egy kancsó vörösbőr, arcuk aggodalmas, hangjuk fojtott: már megint a nyestek. András kocsija útban a munkába az országúton leállt. A motorház belül csupa szőr, az elosztó zárlatos, megrágtá a nyest. Pedig zárt garázsban tartja az autót! Még elgondolni is rossz, hogy mi van, ha a benzinvezetékét rágja meg, a benzin útközben kifröccsen, rá a forró motorra... „Emberi hajszálat kell rátekerni a vezetékre, attól elriad a nyest” – emeli fel mutatóujját az egyik polgár. „Le kell fújni lakkal, van olyan, amit direkt nyest ellen csinálnak” – kontráz valaki a másik asztaltól. „Azt hallottam, Németországban külön nyestbiztosítást lehet kötni az autóra” – ábrándozik András. Valamit tenni kell...

Makón a nyugdíjas matematikatanár hajnalban – korán kel, mint afféle idős ember – kimegy a kertbe kinyitni a díszgálambok ólját, hát ott fekszik mind megfojtva, véres tollak szanaszét! Rosszul csukta be az ajtót este – vagy be se csukta, amilyen feledékeny –, a nyest besurrant az éjjel, és lemészárolta valamennyit!

A budapesti peremkerületben a kórház második emeletén mozdulatlanul fekszik egy buszsofőr. Ki kell bírni holnapig, addig nem szabad meghalni. Fekszik az ágyon, katéterek lógnak ki belőle, veseköve van, rettenetesen fáj, műteni kellene, de a mütőt festik, holnapig szárad. Nem meri oldalra fordítani a fejét, mert mellette nyitott ablak van, előtte árnyas vadgesztenye, és a fa odvában ott lapul a nyest, parázsló szeme a sötétből őt nézi, szuggerálja. Valahol lent labda pufog, a főorvos úr teniszezik.

Hazaér a család a nyaralásból, késő este van, és nincs kenyér a polcon, nincs tej a hűtőben. A nagylány – bár otthon volt – nem vásárolt be, nem takarított, egyáltalán nem gondolt rájuk. Feküdt hanyatt az ágyon, a telefont se vette fel, pedig az udvarló hívta, többször is, csak feküdt tovább, nézte a plafont, és hallgatta a kopogó-surránókertető zajokat a padlásról.

A nyestek, mindenhol a nyestek! Sokan azt hiszik, nincs már nyest a padláson, visszazorult az erdők sötét mélyére, talán ki is pusztult már. A nyestprobléma felajzott agyak szüleménye. Csak a szomszéd kalapál valamit a panelon, előregedett vezetékét rakott be az autószerelő, csoportos öngyilkosságot követtek el a galambok. Haha! – kacaghatnánk – szóval nincsenek nyestek? Pláne nyérc? Hát akkor talán az író szeme káprázott, amikor vidéki felolvasóestre indulva a város határában frissen elütött állatot talált? Szívdobogva vizsgálta meg – értett valamit a ragadozókhoz –, csak nem egy nyércet talált? Hiszen az régen kipusztult az országból! Felhívta a városszerte ismert harcsabajszú biológianárt, mit csináljon, begyűjtse, megnyúzza? A tanár hirtelenében nem emlékezett jól, de neki mindent tudnia kell, tehát: „Görény az, pajtikám! Rúgd félre az útról, hagyd ott! A nyércnek narancssárga torokfoltja van, olyat itt úgyse találsz.” És az író otthagya a dögöt, pedig a nyércnek semmiféle torokfoltja nincs! Így elmaradt a nagy felfedezés, a nyércről továbbra sincs adat. Az író azóta rangos díjat kapott, a biológianárt meg elvitte egy vérmérgezés. Hoppá!

És amikor hamisan szól a brácsás, pedig a koncertmester az előadás előtt ellenőrizte a hangolást? Talán nem nyest szaladt a dobogó alatt? Vagy amikor késő este ott görnyed a tudós a laboratóriumban, újra számolja az eredményt, és kiderül, hogy a hatás mégsem szignifikáns? Talán csak a szél hajlítgatta faágak kaparásznak az ereszcsontrán?

De van még rosszabb is. A politikus – ismert vadász – kiment erdei tanyájára aludni. Éjszaka friss hó esett, és ő reggel megtöltötte puskáját, hogy kihasználja az alkalmat. Figyelmesen járta az erdőt, kis kupacokat keresett a szűz havon: ahogy a nyest szalad az ágon, ugrál fáról fára, leveri a havat. Talált is nyomot, követte egyre beljebb és beljebb az erdőbe. Nem jött vissza, harmadnap találtak rá vérbe fagyva. Mellette a kilőtt puska, a hivatalos verzió szerint baleset történt, megcsúszott, és agyonlőtte magát... Nem látták körös-körül az ágakról lehullott havat, összetapostak mindent, maguk az oktondi nyomozók tüntették el a nyomokat!

Szóval bárpedig nyestek nincsenek? Nem, akinek van szeme, láthatja a nyestnyomot akár a belvárosi homokozóban is, akinek van füle, hallhatja éjszaka a különös dobogást a társasház padlásán – a nyestek itt élnek közöttünk!

Persze van, aki erre rezignáltan legyint: „Hát jó, tudtam én mindig, hogy ez lesz. Jönnek-jönnek és szaporodnak a nyestek, előbb-utóbb övüké lesz a világ, nekünk már kampec.” A másik – a vérszomjas – meg hadjáratot hirdetne: „Csapjunk közéjük, van puskánk, mérgünk, csapdánk! Irtsuk ki még az írmagját is! Vagy az ember, vagy a nyest, kettőnknek szűk a világ!”

Egyiknek sincs igaza. A nyest galambra, csirkére, mókusfiókára (no meg egy kis erdei gyümölcsre) pályázik, nem többre. Csak akkor harap, ha megszorongatják. Kiirta-

ni meg hogyan is tudnánk? Ravaszságban nem marad el mögöttünk, érzékszervei kifogástalanok, ügyessége páratlan. Meg aztán kár is lenne ezért a szép, kecses állatért. Arról nem is beszélve, hogy ha elkezdődne a vérontás, nem lenne megállás, a nyestprobléma után jönne a nyusztprobléma, a nyércprobléma, a menyétprobléma... A nagy összevissza vagdalkozásban a végén még egymást lőnék-csapdázna az emberek. Nem megoldás a háborúskodás! És az se megoldás, amit az egyik barátom javasol. Ő egy szelíd nyestet tart otthon, kiskorától neveli. Kedves jószág, barátom szerint talán ilyen lenne mind, ha a bizalmukba férköznénk, megszelídítenénk őket. Képtelenség! A nyest nem háziállat, bármikor kitörhet vad természete, ne is akarjuk megzaboláznunk.

Hát akkor mit tehetünk?

Én azt mondom, tanuljunk meg együtt élni a nyesttel, és fogadjuk el a nyest jogát a nyestléthez! Hagyjuk meg az életterét, ne bolygassuk okvetlenül a csöndes zugokat, ne hányjuk fel az évek során felgyülemlett sok-sok limlomot! Hadd álljon ott a kert végében az a rózserakás évekig, nem zavar senkit, és nem kell mindent kitakarítani, maradjon csak meg a padlás titokzatos, pókhálós homálya!

Talán eljön majd az idő, amikor vendégség lesz nálunk, és büszkén mondhatjuk: „Psz! Hallgassátok csak! Nyestek szaladgálnak a padláson.” Ők álmélni fognak, és enyhe irigységgel mesélik majd másoknak: „Képzeljétek, még nyestjük is van!”

Persze az óvatosság nem árt. A galambdúcot, tyúkólat éjszakára csukjuk be rendesen, akkor nem érhet kár. Ha meg mégis eltűnik néha egy-egy csirke, hát isten neki, fakereszt! A nyestnek is kell élni valamiből.

Még annyit teszek hozzá, hogy András helyében a benzinvezetékre hajsza is tennék, meg lakkal is lefújnam, indulás előtt pedig okvetlenül belenéznek a motorházba.

Alkabaj

Ezt hallgasd meg! – szólal meg barátom. A kandalló előtt ül, térdén nagyalakú könyv, *Magyarország madárvendégei* (szerk. Haraszthy László, Natura, 1988), abból olvas: „Alka. A tengereken és a partok mentén vonul, a kontinens belsejébe csak nagyon ritkán téved. Hazánkban mindössze egy alkalommal került elő egy társaitól elszakadt, célját tévesztett példány, amely egy ködös téli éjszakán a hajdúböszörményi templomtorony-nak repülve pusztult el.”

Elképelem – réved a tűzbe barátom –, ahogyan mi, egyköltésű fiatal hímek vidáman kiáltozva szárnyalunk a hullámok felett, tajték fröccsen a szárnyunk alatt, nyilalunk fjordtól fjordig, nyüzsgő madárszirttől madárszirtig, tele az ég csapatokkal, aztán valahol a Lofoten-szigeteken alattomosan lecsap ránk a vihar. Sivító sarkvidéki tundraszél, felkap, megforgat, elszakít a társaimtól, sodródom tehetetlenül, nappal és éjjel, alattam télbe-éjbe merülő erdők, havas hegyek, jeges ligetek, itt-ott futólag felpisláloló fények, a szél csak továbbragad. Aztán csillapul a vihar, elül a szél, de fogalmam sincs, merre járok. Valami kietlen pusztaság fölött bukdácsol vihar verte-gyötörte testem, és egyedül vagyok, reménytelenül egyedül. Hol vagytok, ti egyköltésű, bohó társaim? Ükszi, Kakszi, Viszi, Kuszi – jó kuzinjaim, ti most merre jártok? Hasítom-e még veletek V alakban a kék levegőget? Meglátom-e még szülőszirtemet, a jó szardíniás partokat? Lesz-e még nekem finom halszagú párom, saját fészekaljam? Hahó! Hát senki se hall engem? Elveszve bolyongok itt ebben a lehetetlen ködben, még a csőrömig sem látok. Hol itt a cél, merre menjek? Lehet, hogy eltévedve, kimerülve nyomorultul elpusztulok? Akkor már inkább valami hirtelen, kegyes halál, például ha ebben

a ködben véletlenül nekirepülnék a hajdúböszörményi templomtoronynak. Mi ez itt előttem? Jaj!

Lehet, hogy így történt – szólalok meg én is –, de én mást képzelek:

Csüdöm egyenes, fekete-fehér tollkabátom makulátlan, csőröm peckesen feltartom – én vagyok a bajnok! Mi egyköltésű, fiatal hímek, mi vagyunk a jövő zálogai! Utánam, akinek helyén van a szíve, és van zsír a faggyúmirigyében! Vagy úgy? Szóval nem követ senki sem? Hát akkor megyek egyedül. Ti csak maradjatok, kicsinyhitűek, ezeken az olajszennyezett partokon! Nekem elegendő van a fűrotornyokból. Itt hagyom az ősi szülőszirtet – különben is agyamra megy ez a zsúfoltság, madár madár hátán, nem lehet egy normális költőhelyet találni, minden csupa guanó –, engem nem béklyóznak az ösztönhagyomány gúzskötelei, én más vagyok! Vakmerőségem, vállalkozó kedvem genetikusan kódolt, én vagyok az alkakolumbusz! Én hiszek a dajkamesékben: igenis létezik valahol egy sziklacsipkés part, ahol nincsenek fűrotornyok, olajfoltok, kotlás közben képeembe mászó, vakut villogtató turisták! Ha valaki, hát én fogom megtalálni azokat a mesés szirteket, elhagyom bátran a tengerpartot, nekivágok a kontinensnek, keresztül a vízválasztón, röpülök, röpülök előre... Szinte látom már magam előtt a célt, a meredek sziklapartot, az elsőrangú költőhelyeket, lenn a tajtékos hullámtarajt, ahogy ezüstösen csillámlik a töméntelen szardíniától... S ha jól betájoltam magam, visszatérek népemért, felsorakoztatom magam mögé az alkacapatokat, merész V betűink elhomályosítják majd az eget, s a kuzinok tanácstalan gágogásától kísérve (Ükszi, Kakszi, Viszi, Kuszi – megesz benneteket majd a sárga irigység!) elköltözünk az új hazába.

No de félre, ábránd, egyelőre ezen a reménytelen síkságon kell átvágnom. Ebben a lehetetlen ködben egy kicsit elbizonytalanodtam, csak nehogy eltévesszem az utat. Mik ezek a fények itt alattam? Te jó ég! Hiszen ez Hajdúböszörmény! Sürgősen vissza kell fordulnom! Egy nagy U kanyar jobbra – ösztöneim azt súgják, kicsit óvatosabban kellene röpnöm, nem lenne jó összecsókolózni egy templomtoronnyal –, de hajt a vérem... hopp! Puff!

Persze ahogy ezeket a nyavalyás tengeri madarakat ismerem – szövöm tovább a szót –, legvalószínűbb a harmadik variáció:

Mindenből elegendő van! Nem leszek többé a csapat bicebócája, akin mindenki kiéli csipkedési hajlamait! Miért vert meg engem így a sors? Már a tojásból is utójára én bújtam ki, csökkent, nyeszlett példány vagyok, egyköltésű társaim mind egy fejjel nagyobbak nálam. Szüleim is csak ímmel-ámmal etettek, hamar meg is szabadultak tőlem, lelöktek a szirtről: tanulj úszni, repülni, boldogulj, ahogy tudsz! Lebukfenceztem a meredeken, hánykolódtam a hullámokon – azt hiszem, én még a fókáknak se kellett, úgy maradtam életben. Kínna-keservvel valahogy aztán felcseperedtem, de kérdelem én, mire jó az ilyen élet? Ha röpnünk valahova, a kuzinok folyton rám reccsennek: igazodás! V formáció! ne lógj ki a sorból! ne maradj le! Elegendő van az állandó egzeciroztatásból! Fogózáskor mindig én maradok az örökös fogó, az örökös balek, közröhej tárgya, mert nagy ügyetlenségemben mindennek nekirepülök. Halat fogni se tudok, nekem csak lerágott halcsontváz jut. Különben is utálok a szardíniát. Kukoricát szeretnék csipegetni. Nekem itt semmi jövőm nincs, esélyem sincs, hogy párt találjak, saját fészekaljat neveljek – kinek kell egy ilyen szerencsétlen flótás?

Azt hiszem, életem egyetlen helyes elhatározása volt, hogy otthagytam a fjordokat. Nekivágtam a kontinensnek, majdcsak lesz valami, talán egyszer rám is mosolyoghat a szerencse. Több napja repülök már, csoda, hogy eddig bírtam. Csak ez a sűrű köd

ne lenne! Sötét is van, hideg is, semmit se látok, csak vonszolom magam valami irdatlan pusztaság fölött. Mik ezek a fények itt alattam? Hát persze. Hajdúböszörmény. Ilyen az én formám. Nem ám Párizs meg Eiffel-torony, hanem Hajdúböszörmény. No nem baj, majd beállok tűzoknak a Hortobágyon. Csak még ezt a ködös éjszakát kellene átvészelnem, szerencsére ezen a síkságon nincs semmi veszélyes terepakadály, annak pedig igazán kicsi a valószínűsége, hogy épp nekiröpüljek a hajdúböszörményi templomtoro...

Kis madárhatározó

1	Röpül, nagy, fekete, tollas-csőrös-karmos, károg	varjúféle	2
	Röpülhet, de nem fekete, nem károg	nem érdekes	
2	Nem csíphet meg, ilyen nincs is	varjú mint olyan	3
	Megcsíphet, ha úgy alakul	konkrétvarjú	5
3	Mégis van	imaginárius varjú	4
4	Télen csapatostul látható, havas határban csapkodó szárnyú tartozék	bernáthvarjú	
	Fütyülni is tud, Mátyás király megfigyelése, kizárólag Dorozsmán fészkel	móravarjú	
	Mogorva hajósok próbálják megfőzni, de öregen sose puhul meg	tömörkényvarjú	
	XL varjú, más néven holló; éji órán koppan az ajtó, roppan a zár, szoborra telep-
szik, fordítva károg: sohamár!	poevarjú	
	Huhogó-buhogó öregasszonyos, csőrében kecskesajttal tolakodik, karmolássza a
karosszériát	nagy parti lajosvarjú	
5	Gyakori, intelligens, az Ó- és az Újvilágban egyaránt elterjedt	natúrvarjú	6
	Felületesen másnak tűnik	mivarjú	7
6	Fiatalon jobb a csirkénél, akkor kell kiszedni a fészekből, mikor még nem repül,
egyeselek odadrótozzák a lábát a fészekhez, hízzon, de meg ne szökjön a nyavalyás
kánya, inkább nyúzzuk, tépkedni nehezebb, egy személyre kettőt számítsunk, leves-
be pláne fölséges (csak az ürgepörkölt jobb), kevés tárkonnyal	matulavarjú	
	Kisméretű, csókának is mondják, templomtoronyban találtam, jött utánam, mint a
kutya, a szomszéd öregasszonyok versengve etették, Nepomuki Szent Jánosnak hív-		

ták, főleg a cseresznyét szerette, amikor a Gorannak tetves lett a feje, és az apja bepetróleumoozta, kint maradt a tál, Nepomuki beleesett, bűdös lett, ősszel fogta magát, elvonult a kert fölött elszálló csapatokkal

mukivarjú

A diót leejti a zebrára, hogy az autók összetörjék, aztán megvárja, amíg a lámpa az átkelőknek zöldre vált, odasétál, felszedi, tengernyi esze van

japánvarjú

Ritka, mint a fehér holló, régebben Vásárhely határában egy pár többször is repített albínó fiókat, meg lehet nézni az Állattani Tanszék vitrinjében kitömve

fehér hollóvarjú

Ez is hófehér, csak angolul tud, a madisoni állatkert végében van a ketrece, legalább tizenöt éves, egyre morózusabb, de ha jókedve van, kitartó köszöngetésre emberi hangon visszaszól

hellóvarjú

- 7 Agresszíven terjeszkedünk, mindent ellepünk, folyton kárognak, egymást csipkedjük, dögben vájkalunk, mindent bepiszkítunk, egyre szaporodunk, állítólag mégis ritkulunk, talán ki is pusztulunk, úgyhogy jobb lesz vigyázni, ha azt látjuk, hogy a vállunk felett David Attenborough suttog a kamerába

homovarjú

Háztáji

Van egy disznóm, húsáért, zsírjáért, szalonnájáért tartom. Nem is megy nálam veszendőbe semmi ételmaradék: a moslékba kerül, amit aztán nagy élvezettel alakít át disznóm mindenféle hasznos testanyagá. Megéri disznót tartani; úgy számítom, legalább nyolcvan százaléka hasznosítható. Karácsonyra szépen meghízik, és lesz belőle csípős kolbász, véres és májas hurka, két szép sonka, fokhagymás gömböc, a zsírszalonnát meg kisütöm, ott áll majd a finom háziszíros bődön a konyha sarkában. Már előre elégedettség tölt el, hát még ha a disznósajt, kocsonyás reggelikre gondolok!

Különben jól megvagyunk mi ketten, csöndes délutánokon hátramegyek a kertbe, az ölkerítésre könyökölök, a disznó meg két lábát feltámasztja, és elégedetten rőfögve hagyja, hogy a tokáját vakargassam.

Az ól mellett van az istálló, van benne egy tehén meg egy ló. A tehenet a tejéért tartom, a lovat passzióból. Hétféteken néha kilovagolok, körbeügetem a határt, megálllok egyik-másik tanyánál, eltereferélgetünk egy pohár rizling mellett a szomszédokkal.

Egy csapat libát is tartok, nem is annyira combjáért, májáért, mint inkább a pehelytolláért. Kílenc az egyhez kicsit durvább fedőtollal keverve (hogy megfelelő tartása legyen) kiváló szigetelőanyag, hálózásukba nincs is jobb. Egyszer egy izlandi expedíciónak tizenhét hálózásukat varrtam, kapucnis-cipzáras-háromrétegűt, és mondhatom, senki sem fagyott meg.

Van néhány tyúkom is, tojnak rendszeren, minden napra jut friss tojás az asztalomra, de nem ám olyan sápadt-tápos, hanem igazi barna héjú, kénsárga-vérsárga bélű, zöldetevett sárgájú tanyasi tojás! Szaporulat is van szépen, pelyhes gombóccsibék görögnek szanaszét a kertben, és csipogva szaladnak a kotlós alá, mikor egy kitömött héját meglengetek fölöttük (így edzem őket, hogy életrevalók legyenek, meg egy kis szórakozás nekem is kell).

Vannak cinkéim is, őket szabadon tartom, télen szalonnahéjjal vendégelem, meg is tisztogatják a gyümölcsfákat pajortól, furkáló lárvától, rusnya hernyótól.

Macskám is van, cirmos fajta. Elégedetten dorombol, nagyokat alszik a napsütötte konyhaablakban. Jó macska, nagy vadász, megfogja az egeret, patkányt, nem is szaporodik el semmiféle kártékony féreg gazdaságomban.

Kutyát is tartok, öblös hangút, rendet tart az udvarban, megugatja a postást, elriasztja a betörőket.

Szép énekéért tartok egy kanárimadarat. Sokat zongoráztam neki a *Für Elise*-t, ma már, a vendégek bámulatára, magától is elénekli.

Van egy teknősbékám is, nyugalmáért, megfontoltságáért tartom, ha pedig eljön az ideje, húsából finom teknőclevest főzök, páncéljából pedig fésűt csináltatok.

Volt egy majmom is, de azt elzavartam, mert túlságosan hasonlított rám, és már nem bírtam nézni a töprengő ábrázatát.

Van még egy sasom, őt éles látásáért és horgas csőréért tartom.

Magamat viszont csak kegyelemből tartom. Zsírom szinte semmi, húsomat legfeljebb egy pápua értékelné, egerészni nem tudok, a pajorokat nem szeretem, a betörőtől megijedek, nincs tollam, horgas csőröm, páncéлом. Eszem ugyan van, tudok deriválni és integrálni, foglalkoztam politikával és balneológiával, de még nem jöttem rá, miért érdemes engem tartani.

Ha kimegyek az udvarra, körülöttem ott zsi bong, gágog, bög, rőfög, ugat, nyávog, káricsál az egész társaság, növesztik a szalonnát, tojják a tojást, adják a tejet, elijesztik a betörőt, megfogják az egeret, felcsipegetik a magot, idefutnak, odafutnak, túrnak és kaparnak, surrognak-burrognak, hertelenkednek, nyihognak és rühögnek, én meg csak állok ott középen a nagy eszemmel.

Podmaniczky Szilárd

A BERLINGO ÖRVÉNYE

Még mindig a legvalóságosabbnak tűnő tapasztalat: lehetetlen felébredni.

*

Álmomban egy óriási építkezésen jártam, hétvége lehetett. Az élénkvörös téglából épült házak között bolyongtam, nem zavart senki, hajnali vagy alkonyati felhők borították a szürke eget, hasonló szürkén vonultak a téglák közti fugavonalak. Friss mész, fenyőgerendák illata állt a levegőben, ázott homokszag, a cementpor vékonyan lepte a nyers ablakkereteket.

Az épületek nagy belső tereit félhomály borította, de ugyanúgy láttam a leheletem, mint odakint. A falakat, az ablakok állását, a belső tereket figyeltem, mintha ide akarnék költözni. Az egyik ablakon kikönyököltem, valami látképet kerestem a ritkás, szí-